

MIROSLAV MIČANOVIĆ¹

Kaj je danes biblijska zgodba?

MEJA

nihče ni mogel čezse in skriti kako grda so odprta usta. in eni in drugi so ležali na nasprotnih straneh v globokem snu. z jutranjimi gibi so jih z zastavicami prepričevali, da je zdaj priložnost biti preverjen in biti enak. če so hoteli na drugo stran, so morali vsi privoliti na to dvigovanje rok, klicanje žepov. in prestopnika in Avgušтина je tolažila misel o drugačni vrnitvi. potem je dvojico črnih privedel tretji. hoteli so izkoristiti trdo noč. potem so začeli med enakimi kazati na tiste, ki so imeli prav. niti vsi isti niso mogli biti več istež. ravnodušni so se tolažili da je med prehodniki dovolj pretihotapljenih njihovih. na koncu so strani zamenjali manjšinci in številčnejši. vstopali so v barve svojih sanj. presenečeni z istežem so nadaljevali živeti v razlikah in glagolih.

meja

meja

meja

GOST

Kaj je biblijska zgodba?

Med zbranim sorodstvom sedi gost. Pravzaprav naključen znanec iz bolnišnice, stričev, ki še naprej leži tam. Zablodeli mutavec brez kogarkoli še živečega svojega. In mrtvega. Oče je ubil mamo, očeta je odnesla voda, jeclja kakor preskakovanje ostarelega družinskega gramofona.

Sorodstvo sedi, govori, jé, urejajo se posli in računi. Pisane otroške glave svetlijo okrog ekrana, njihove oči se zaletavajo v posrebrene žuželke. Zven škatle, glas govorca. Režejo se sence in snopi negibnosti. Maketa mlina, žrmlje in brbotanje pretekle vode v prsih. Mimohodci, vsi mrtvi v telesih. Stara se na brazgotinah let. Podočnjaki, proteze, mostički. Trebuh. Žolč.

Gost pije in na odhodu maha kakor s starimi zavrženimi ladijskimi zastavicami. Posteljo ima pripravljeno in dostavljena je čista posteljnina. Spušča se noč, ljudje se poljubljajo in počasi odhajajo v svoje domove. Gost nima kam prispeti. Ugasnili so zadnji jezički pogovorov in samo svetloba nad mizo s hrano. S kozarca blago hlapi nepopit alkohol. Živi so vstali od mize in z avtomobili odpeljali svoje mrličje. Utrujena ženska odhaja k počitku. Gostitelj bo pred tem dva – trikrat obiskal gosta in mu pustil kozarec vode poleg vzglavnika.

Res, kaj je danes biblijska zgodba?

PODNAJEMNIK / PLAKAT

Ali bo danes padal dež. Dežnik. Črn.

Lasje. Šampon breza. Bron. Okno postaja oko kamere. Lovec. Panpan panorama. Ženska takole nasmejana namiguje kakor japonska steklenička. Jutranja izdaja. Zrak, dolžina sobote. Ulica je del časopisnega naslova. Plakat. Nedelja / zvonec. Sv. Bernard je zaščitnik planincev. Švica. Obed. Pecivo. Wein. Wien. Nočna izdaja. Stisnjena telesa. Prsi. Jeziki. Vrisk telefonske govorilnice, vsekakor bom srečen, da se vidiva. Temni kostanj, padec, luskina. Tramvaj ga počasi vleče, navzgor.

Celo noč recitira latinske sentence. Na pamet.

MONA LISA

Trajkti, ki prevažajo blago, imajo pravico na čas, na počasnost, ki lahko preraste v večnost, kar pomeni, da je njihova pot verjetno del luškega ali kapetanovega načrta. Vidiš, kako lahko misliš na tisto, česar ne veš. Trajkti različnih oblik in velikosti so lahko zaznamovani tudi s kakšno risbo in na ogromnem trupu je napisano njihovo ime. Vidiš, kako lahko misliš na tisto, kar zibajoč drsi neslišno nekega jutra, kakor na filmu ali v metafiziki, ki še vedno ne pozna večnega nasmeha Mona Lise. Na kratko, prav zdaj gre mimo takšen trajekt z njeno podobo in nasmehom, toda oči imaš zaprte in usta suha, ko se ljubiš z žensko prvič: enkrat ali večkrat in za vedno.

POEZIJA

V pesmi norveškega pesnika berem kako nekdo temen vesla in navkljub lastnemu nesporazumu s kiticami in znanimi prizori vidim in poslušam celo noč tega veslača iz pesmi.

Prevedel in napisal opombo: Jurij Hudolin

-
1. Miroslav Mičanović se je rodil 15. avgusta leta 1960 v Brčkem. Živel v Gunji. Diplomiral je na Filozofski fakulteti v Zagrebu. Objavlja pesmi, zgodbe, eseje in kritike. Njegovi teksti so uvrščeni v različne antologije, izbore, pregledne in prevedeni v slovenski, ukrajinski, litovski, madžarski, poljski, španski, francoski, nemški in angleški jezik. Sodeloval je na hrvaških in evropskih literarnih festivalih poezije in je mentor delavnic za kratko zgodbo. S H. Pejakovićem je sestavil izbor hrvaške poezije "Les jeunes Croates" (Migrations, Pariz, 1989), z B. Čegcem pregled hrvaškega pesništva osemdesetih in devetdesetih "Strast razlike, temni zvok praznine" (Quorum, Zagreb, 1995), z R. Simićem izbor "Mlada hrvaška poezija" (Apokalipsa, Ljubljana, 2000). S tekstom "Človek, ki je družini nosil kruh" je sodeloval v projektu "Delo dvanajstih, romani v izginjanju" (Quorum, Zagreb, 1998). Objavil je pesem "Job" kot poseben grafični list v dvojezični izdaji, s prevodom D. Karmana v nemški jezik in z grafiko M. Vejzovića. V letih 2001-2003 je v kulturni prilogi Jutranjega lista objavljala kolumno Enosmer-na ulica, kritiko o sodobni hrvaški pesniški produkciji pa je objavljala v Vjesniku med letoma 2005-2006 v kolumni Tolažba kaosa. Sodeluje in objavlja poezijo in kritiko na tretjem programu hrvaškega radija. Je dobitnik nagrad "Duhovno hraščje" (1998) za knjigo pesmi Zib in "Fran Galović" (2004) za knjigo kratkih zgodb Trajekt. Hkrati je avtor antologije sodobnega hrvaškega pesništva pod naslovom Tolažba kaosa (2006). Je dolgoletni urednik revije Quorum in knjižnih izdaj v založniški hiši MD, zdaj pa dela v Agenciji za vzgojo in izobraževanje. Objavil je naslednje knjige: Mesto dobrih ljudi, poezija, Zagreb (1984), elektronska izdaja (2005); Štiri dimenzije dvoma (skupaj z J. Matanović, V. Bogišićem, K. Bagićem), knjiga kritik, Zagreb (1998); Zid in fotografije kraja, poezija, Reka (1989), elektronska izdaja (2008); Morje in prah, Zagreb, grafično – pesniška mapa (grafike V. Zelenko), 1991; Zib, poezija, Zagreb, 1998; Nihče ne govori hrvaško / Personne ne parle croate (z B. Čegcem in I. Prtenjačo), izbor poezije, Zagreb (2002, 2003); Trajekt, proza, Zagreb (2004); Trije krokodili (z B. Čegcem in S. Karuzo), proza, Zagreb (2005); Zahodni kolodvor, proza, Zagreb (2006).